

CIGARETTEN

I haven Caroline løb og leged' med sin dukke, og hendes lille broder sov til middag i sin vugge.

Det var en bærevugge, som man kunne stille ude, og den var syet af kniplinger med lille silkepude.

Men oppe i et vindue sad en ung letsindig herre, man siger jo, dem findes der en hel del af, desværre.

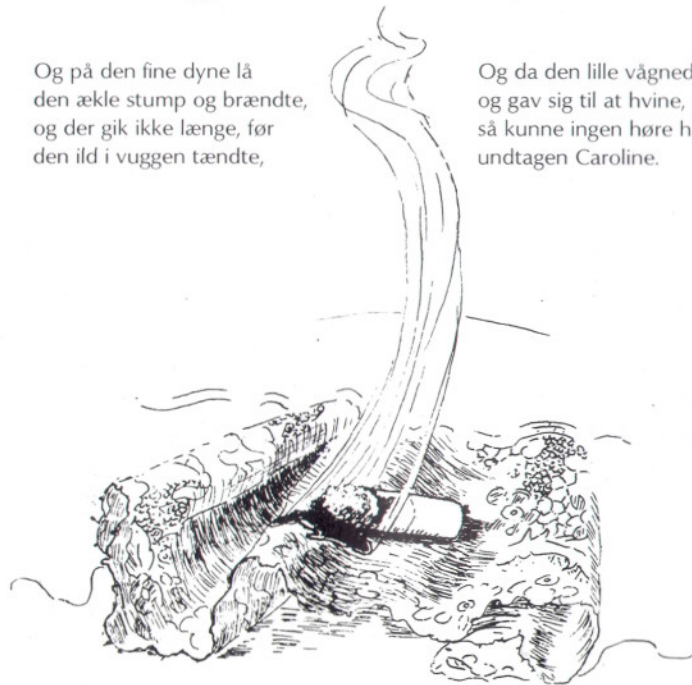
Han røg og læste en roman, som hed »Den sorte maske« og han var ganske lige glad med, hvor han smed sin aske;

skønt der var askebægre nok, så var de alle tomme, og asken flød på tæppet, som var købt i dyre domme.

Kun på romanen tænkte han og glemte cigaretten, nu var han lige færdig med at ryge nummer 13.

Og netop nummer 13 lod han være med at slukke, men smed den ud ad vinduet ned i den lille vugge.

Og på den fine dyne lå den ækle stump og brændte, og der gik ikke længe, før den ild i vuggen tændte,

for kniplinger og den slags stads er hurtigt til at brænde. Jeg spør', hvor i al verden var dog barnepigen henne.

Hun fik sig vel en kaffetår, jeg ved det ikke kære, jeg ved kun, at hun ikke var der, hvor hun skulle være.

Og da den lille vågned' op og gav sig til at hvine, så kunne ingen høre ham undtagen Caroline.

Da så hun til sin store skræk at hele vuggen brændte, og råbte højt på fa'r og mo'r, på Ingeborg og Bente.

Men ingen hørte hendes råb, hvad skulle hun dog gøre, det var dog også rædsomt, at de ikke kunne høre.

I tro vel, efter hjælp hun løb og lod den lille ligge, nej, mange fejl det havde hun, men bange var hun ikke.

Hun greb i alt det brændende med sine bare hænder, rev dynen af og løste op for begge selespænder.

Hun mærked', at hun brændte sig, i fingrene det prikked', og gule flammer op omkring de spinkle arme slikked'.

Og røgen sved i øjnene, og hun blev syg af varmen, men fik alligevel tilsidst den lille op på armen.

Suzanne

Hvor var han tung at bære på,
hun stavred' overlæsset
tre, fire skridt fra vuggen bort
og lagde ham i græsset.

Så kom de voksne løbende,
de havde lugtet branden,
og alle sammen råbte de
i munden på hinanden.

»Fortæl, hvad der er sket, fortæl
hvem ild i vuggen tændte?«
Og hendes mo'r tog lille bror
og ind i huset rendte.

De andre fulgte, og der blev
til doktor Hvilsom ringet,
og der gik ikke længe før
han op i gården svinged'.

Så blev den lille undersøgt
på ryggen og på siden,
og drengen fejled' ikke spor,
men smilte hele tiden.

Og doktor Hvilsom sagde med
en eftertænksom mine:
»Ja, det slap drengen heldigt fra,
men hvor er Caroline?«

De vidste ikke, hvor hun var,
og skulle til at lede,
da var der en, der råbte: »Se,
der sidder hun jo nede!«

Så åbned' de det vindue, som
var anbragt i karnappen,
og så, hun sad så ensomt
og forladt på havetrappen,

og der var ikke en af dem,
der havde tænkt på hende,
kun Teddemand var blevet hos
sin elskede veninde.

Nu blev hun hentet op af fa'r
og ind i stuen bæret,
og alle lagde mærke til,
hun havde svedet håret.

Ja, rigtig dårlig så hun ud,
men ville ikke græde,
(det gør du heller ikke, vel,
når der er folk til stede).

Og da de hendes hænder tog
og op mod lyset vendte,
så viste det sig, fingrene
var meget slemt forbrændte.

Den ene store vable sad
ved siden af den anden,
og hendes hud var rød og øm
på hagen og i panden.

Hun ville sidde hos sin far
med ho'det mod hans skulder,
mens fingrene blev viklet ind
i bløde gazeruller.

Og skønt det gjorde meget ondt,
sad Caroline stille
og gav den rare doktor lov
at gøre, som han ville.

De smurte hendes ansigt ind,
og hun fik klippet håret
og blev med varsomhed klædt af
og ind i sengen bæret.

Og hendes moder sagde med
en mild og kærlig stemme:
»Hvad du har gjort for os i dag,
det vil vi aldrig glemme.«

Så bøjed' hendes fa'r sig ned,
hvad ville han mon sige,
han hvisked' ganske sagte: »Tak,
min tapre, lille pige.«

Og skønt hun blev så glad, så glad
begyndte hun at græde,
hun var jo ikke vant til ros
og græd af lutter glæde.

De tørred' hendes tårer, og
så længe, hun lå vågen,
forlod de ikke hendes seng,
og hermed slutter bogen.

Suzanne

